

DE KOMMUNIST

Half maandelijksch blad van de Kommunistische Oppositie

ABONNEMENTSPRIJVEN :

Voor één jaar..... 10 frank
Voor zes maanden..... 5 frank

Gelden storten op postchekrekening :
1147.55, Clémentine Dumortier.

Opstel en Beheer :
A. HENNAUT, Graystraat, 64
ETTERBEEK-BRUSSEL

Reformistische Vakverenigingskongressen

Wat dient uitgeroeid te worden

Drie gebeurtenissen zijn in deze laatste weken het moderne sociaal reformistische vakverenigingswezen komen belichten.

Het (N)ederlandsch (V)erbond van (V)akverenigingen hield onlangs zijn XIVe Kongres te Rotterdam, waarop heel gauw het kongres volgde van de Fransche (Co)nfédération (G)énérale du (T)ravail te Parijs. Enkele weken daarvoor had de Belgische Syndikale Kommissie een « Syndikale week » belegd die wij tot nu toe in dit blad onbesproken hebben gelaten.

Een vluchtige blik op den aard der besprekingen die op deze vergaderingen werden gevoerd, laat ons toe vast te stellen, dat ondanks zekere bijzonderheden, ontleend aan omgeving en traditie, de sociaal reformistische geest, die het moderne vakverenigingswezen bezielt, vrijwel in alle landen dezelfde is. Overal vloeiden uit den mond van de vakverenigingsleiders woorden van lof en bewondering over de « macht » die de vakverenigingen vertegenwoordigen, over het groeiend « verantwoordelijkheidsgevoel » der arbeidende klasse, waarvan die verenigingen de uitspraak zijn, maar vooral lof en bewondering voor de steeds grootere plaats die de vertegenwooriging der syndikaten bekleedt in sociaal politieke sferen. Zoowel in Frankrijk, waar een Jouhaux met gevleugelde woorden in lawaaiig trompetgeschal de verheven rol van den Volkerenbond bezingt, als in Holland waar Kupers, voorzitter van het N. V. V., in een miljoenenrede — om het woord van een Hollandschen toeschouwer te gebruiken — de sterkte der syndikale weerstandskassen bewijst, alsof uit de reeks nullietjes de hoogtegraad van het bewustzijn van het Nederlandsch proletariaat moest blijken, — overal, zeggen we, vinden we dezelfde zelfvollaanheid van een stel bureaukraten, die denken met hun paperassen de heele wereld naar hun ingevingen om te vormen. Overal ook dezelfde miskenning van wat eigenlijk de kracht is van arbeidsorganisaties.

De heeren verdiepen zich in kopbrekende berekeningen over het min of meer « kloppen » van een wetsvoorstel betreffende ziekteverzekeringen, betaalde feestdagen en wat weet ik al meer.

Haarfijn weten zij de percentages vast te stellen die door staat, patroon en arbeider zullen moeten betaald worden. Wonderen van vernuft weten zij ten toon te spreiden bij het uitdenken van een absoluut « rechtvaardige » vertegenwoordigingsstelsel voor gemengde kommissieën. Doch geen mensch die zich bekommert om den arbeider zelf. Niemand die vraagt in welke richting de WIL van dien arbeider zich door hun planmaken zal richten. Of het de georganiseerden tot hooger bewustzijn zal brengen, of het de drang naar zelfhandelen tegen het patronaat bij de arbeiders zal sterken of verzwakken. In één woord

of het de werkers, de wil en de taak zal aanleeren, door hun eigen dagelijksche aktie, een nieuwe, betere maatschappij voor te bereiden. Geen een van die geleerde en goed gedokumenteerde leiders die daar aan denkt. Wie zich met zulke sentimentele dingen bezig houdt, gaat door voor stapelgek of wordt er van beschuldigd door « stelselmatige oppositie » de ladder naar het leiderschap zoeken te beklimmen. Op z'n allerbest zullen de kongresleden en bezoekers van de « syndikale weken » geloven dat zij zich van hun plicht hebben gekweten, wanneer zij aan een handjevol diletantanten van een of ander instituut voor « arbeidersopvoeding » de mogelijkheid gegeven hebben hun « welsprekendheid » en hun « wetenschap » op de arbeiders te beproeven.

Trouwens de rol die thans van een gesyndikeerde verwacht wordt, is slechts een van lijdzaam aard. De goede gesyndikeerde is niet meer de arbeider die zijn lotgenoot de hoogere plichten van klassesolidariteit tracht aan te leeren, die hem de verdiensten van « den strijd van allen » tegen den verdrukker, het patronaat, aantoon. Neen, de voorbeeldige bondsman, nu, is hij die op zijn vingers al de geldelijke voordeelen kan opsommen die hij uit de duizend en één kassen kan trekken, die de goeie hoedanigheden der sociaal reformistische wetsvoorstellen als een litanie kan opzeggen en hen met het blindste fanatisme tegen andersdenkende arbeiders kan verdedigen.

Centralisatie (1) geldt thans bij de vakbondleiders als het hoogste gebod. Hierin doet zich voor een deel de invloed gelden van het denken der burgerij die in een razende rationalisatie ook de moeilijkheden van dezen tijd zoekt te overwinnen. Centralisatie niet alléén der bondsgelden en der leidersfuncties, maar ook van het DENKEN. Het sociaal reformistisch leidersdom zal voor het proletariaat gaan denken. Het verplichte lezen (2) van een sociaal democratisch dagblad zal de kroonspannen op dat alles. De leiders hebben dus op hun manier het vraagstuk opgelost, om van een gesyndikeerde die lid is van zijn bond terwille van het dagelijksch korstje brood, een socialist te maken.

(1) Men weet dat de laatste « Syndikale Week » gewijd werd aan het onderzoek naar de beste stelsels voor de inwendige inrichting der organisaties en dat vrijwel alle lesgevers en bezoekers tot de noodzakelijkheid besloten eener hoogere centralisatie.

(2) Het zal eveneens door den lezer geweten zijn dat een van de meest in mode zijnde manier om de sociaal reformistische pers vlot te houden is, het verplichtend lezen van de socialistische pers door al de gesyndikeerden.

Deze tent op gevoerde centralisatie- en dwangmiddelen dienen in verband gebracht te worden met de rol die de reformistische vakbonden thans in den vervaltijd van het kapitalisme spelen.

Geen kweekers meer, geen opvoeders meer van het sporadisch verzet der arbeiders tegen de slechte levensvoorwaarden, en slechte behandelingen tot een grootschen strijd tegen het uitbuitingsstelsel zelve, maar ondernemingen die zich ten doel stellen de kapitalistische uitbuiting binnen bepaalde dragelijke grenzen te beperken. Dat is het wat van de huidige vakverenigingen gemaakt werd.

Zoolang de arbeiders zich niet van dezen door en door reaktionairen geest zullen bevrijd hebben, thans door hun vakorganisaties onder de meest huichelachtige vormen verspreid, zal elke waarlijke strijd voor hoogere doeleinden vrijwel onmogelijk zijn.

A. H.

Nog over Cyriei Buysse

Litteratuur en Kommunisme

Naar aanleiding van het in ons vorig nummer gepubliceerd artikel van onzen kameraad De Meyer, stuurde onze medewerker A. S., volgende bemerkingen.

Het jubileren van de 50, 60, 70 en meerjarige grootheden bekoort tot den cultus van onzen tijd! Als het geen wezenlijke cultuur-verfijning en verdieping brengt, dan brengt het toch een cultuur-typeering; de zucht naar de individualistische peroonsverafgoding.

Wij wenschen gezinszins de beteekenis van de litteratuur (in al haar vormen en gebieden) voor de werkzaamheden, het denken en voelen der menschheid te kleineren of te veronachtzamen.

Als kommunisten dienen wij ons van haar te doordringen, en, daár waar het leven in haar onderscheidene kenmerken belicht en uitgebeeld worden, dienen wij haar waarde te peilen: wat deze heeft voor de vooruitgang van de maatschappij en de verlossing der menschheid uit de kwelbanden van deze wanstaltige, egoistische maatschappelijke verhoudingen van NU.

Zoo juist las ik in een beschouwing van den Russischen film-regisseur Eisenstein over de toekomst van de sprekende film, een citaat van den vroeger bekenden Russischen sociaal democratischen leider Plechanow, aan het adres van Maxim Gorki:

« Begrip te hebben van het Marxisme is in het algemeen aangenaam en nuttig. Voor den heer Gorki echter zal dat begrip nog dit onvergelijkelijk voordeel hebben, dat het hem duidelijk zal maken, hoe weinig de rol van een prediker, d. i. van iemand die voornamelijk *de taal van de logika* spreekt, deugt voor den kunstenaar, die voornamelijk *de taal van het beeld* spreekt. En wanneer Gorki zich DIE overtuiging zal hebben eigen gemaakt, dan zal hij gered zijn ».

Deze zeer algemeen gestelde these geldt niet slechts voor den kunstenaar van het woord, het

zij deze in epische, romantische of lyrische vormen de omringende levensverschijnselen zijner omgeving of tijd historisch uitbeeldt, maar zulks is tevens een noodzakelijke regel voor den criticus-beoordeelaar van de litteratuur en kunst.

* * *

Misschien ligt het aan mij, maar voorzover ik de Vlaamsche letterkundige voortbrengsels uit deze en vroegere dagen ken, kan ik, van kommunistisch gezichtspunt bezien, geen sociaal episch en poëtisch GROOT werk in bespeuren.

De waarde die kameraad De Meyer (Kommunist van 14 September 1929) toekent aan het werk van den nu 70-jarigen Cyriel Buysse voor de arbeiders klasse, is mij geheel en al ontgaan. Zelfs Buysse's voornaamste boeken als «Het Recht van den Sterkste», «Arme Menschen» en «Het gezin van Paemel» — zijn voor mij niets dan klein-boersche, half sentimenteële uitbeeldingen zonder perspektive kracht, welke het *beschavende element* voor een waarlijk sociale roman in onzen tijd kan en moet zijn.

Het romantisch beschrijven van «Arme Menschen» -leven, het uitbeelden van boerenlevensgeuegten, hun wel en wee *zonder meer* d. w. z. zonder psychologisch en sociaal analyse of strijd voor hogere doeleinden, is een litteratuur van vergane tijden.

Indien ik uit de Vlaamsche litteratuur kiezen moest, bezien in de lijst van den tijd waarin deze geestelijke voortbrengsels verschenen, dan stel ik een *Conscience* boven een *Buysse*, om maar iets speciaal te karakteriseeren, daar een volkomen waardebeplating van de geheele Vlaamsche litteratuur van af het begin der «Van Nu en Straks» beweging tot nu, waar wel sporadische rebellen-uitlatingen, maar geen enkel ruim-geziene en diep gevoelde *revolutonaire* kenmerken zijn te bespeuren — zulk een beschouwing zou op-zich-zelf reeds een stuk sociaal-geestelijke geschiedenis van Vlaanderen in de 19e eeuw vereischen.

Kam. De Meyer mag zich verheugen in het zoo typisch feit dat de Buysse beschouwende Vlaamsche correspondent van «De Nieuwe Rotterdammer» (N. R. C. van 21 Sept. 1929) hem (De Meyer), aahaalt als *bewijs* dat Buysse zels in die (Komm.) kringen vereerd wordt. Dat wij dit feit aanhalen geschiedt niet als politiek dogmatisch verwijt aan dezen correspondent of aan kamer. De Meyer, maar als symptoom, volgens onze zienswijze, van verkeerde waardebeplating der heel, half en kwart burgerlijke litteratuur volgens kommunistische opvatting. Zelfs in de waardebeplating van de vóóroorlogsche beteekenis dier litteratuur en van NU, is een enorm verschil.

Het zou mij te ver voeren om de kern-juiste opvattingen van Trotsky in zijn enkele jaren geleden verschenen boekje «Litteratur und Revolution» hier weer te geven, maar het zij voldoende de aandacht van Kam. De Meyer er op te vestigen dat een geestelijke waardeschatting van de moderne romantiek of poëzie voor een revolutionnair denkend en willend proletariaat in onzen tijd een betere, hogere, dieper voelend en sociaal krachtiger litteratuur vereischt dan waartoe een Cyriel Buysse of een ideaalooze leef-maar-raak-genietende Pallieter (Timmerman), kunnen geven.

A. S.

Nota aan onze Abonnten

Er werd door de post aan onze driemaandelijke abbonnten een kwijtschrift aan geboden. Dat is een vergissing van wege het postbeheer. We hebben de betrokken dienst op die missing gewezen en zullen het betaalde bedrag voor het eerste kwartaal van 1930, boeken.

Gevangenisleven in België

Werk en Loon

In het begin van 1920 wanneer men aanving werkhuizen in te richten, werd één jaar en half niet anders gewerkt dan met de hand. De gevangene verdiende dan 10 1/2 centiemen per uur en hij kreeg 250 gr. brood meer en een glaasje bier. Na ongeveer twee maanden werd zonder de minste reden dat glaasje bier onttrokken. Zes maanden later bepaalde men 0.15 fr. per uur en in de maand Maart of April van 21, 0.25 fr. en kreeg 250 gr. brood boven het gewoon voedsel. Dit gold voor alle gevangene werlieden in de schrijnwerkerij, het zij ze gast waren of halve gast.

Deze verbetering wisten de gevangenen te overen door staking. In het begin van 20 en de 15 volgende maanden werd dikwijls aan den bestuurder geklaagd en gevraagd om een weinig krachtiger voedsel te bekomen, hem wijzende op de afmattende arbeid die er moest vericht worden. Niets hielp; hij zegde dat dit niet te bekomen was. Van daar de staking.

Op het zelfde tijdstip vroegen de werklieden in het nieuw gevang van Merxplas eveneens wat straffer voedsel. De bestuurder vroeg het aan en wat later kreeg elke arbeider 100 gram aardappelen, 250 gram brood, 4 dagen in de week 100 gram zamengeperst vleesch, 2 dagen in de week een haring en elke dag een half liter bier boven zijn gewoon voedsel. Dit was een schoon bewijs dat de schuld niet buiten het gevang te zoeken was, doch dat het bestuurder was die de gevangenen tot het uiterste gedreven had.

In 1923 werden de loonen met 10 centiemen verhoogd, doch nu werden er deurtjes aangebracht. De loonen werden toegepast op vier soorten arbeiders. In 27 kreeg men nogmaals 10 centiemen opslag met nog grootere deuren aan. Het bestuur van het gevang heeft mij persoonlijk gezegd (toen ik op het loon wees dat ik verdiende) dat er nog altijd vier soorten arbeiders bestaan en dat men 15 volle maanden in het werkhuis moet werken, wil men aan het loon van zijn soort komen. Daar wij geen bewijzen hebben dat dit zoo is, moeten wij ons daar hij neerleggen, doch we hebben reden daar aan te twijfelen, en met recht. 1° Omdat in alle gevangnissen de schrijnwerkers die maar werkmans zijn 0.35 fr. per uur betaald worden. 2° In de jaren 24-25-26 heeft het bestuur mij meer dan eens verzekerd dat men dan daar drij maanden moest werken, wilde men aan zijn volle loon komen.

Dat is een grove leugen. Al die jaren heeft die bestuurder met voorbedachten vade de hongerlijdende werklieden voor gelogen en hun rechtmatig loon niet betaald. Dit kunnen wij bewijzen. Ziehende loonregeling bepaald bij ministerieele brief van 10 Februari 1923, N° 333 A 1/2.

In beginsel: vier soorten arbeiders:

1) De keurarbeider, 0.70 fr. per uur; 2) de arbeider, 0.50 fr.; 3) de halve gast, de handlangen de knecht, 0.30 fr.; 4) de leerjongen volgens de graad van vakkennis, 0.10 tot 0.25 fr. per uur...

Deze loonregeling geldt voor al de beklagden. Voor de andere categorieën van gedetineerden die niet verplicht zijn te werken, worden de loonen verminderd met 5/10 voor de veroordeelden en voor de correctioneelen met 6/10, voor de opgesloten en met 7/10 voor degenen die met dwangarbeid gestraf zijn. Boven bedoelde regelingen werd op voorstel van den werkmeester, door het bestuur der inrichting bepaald enz. (de arbeider die zijn best niet doet kan men een lager loon betalen). In den omzend brief van 23 is er hoegenaamd geen spraak dat men daar eerst drij maanden moest werken om aan het loon van zijn categorie te komen.

Het is mogelijk dat er in die van 27 ook geen

sprake van is. Ik heb ook het volgende opgemerkt. In 26, half Juli werd een congres gehouden in de werkhuizen van het gevang. Men vroeg naar het reglement. Er was er geen.

Ongeveer 2 weken nadien werd er een uitgehangen geteekend door den bestuurder: **7 Augustus 1926**. Dat zelfde regelement was goedgekeurd door den minister en geteekend door den bestuurder der gevangnissen. M. Stoefs, September 1925. On dit reglement staan de loonen van 23, doch die zijn vervallen door de loonregeling van 27. Nu zijn wij 29, zoodus twee jaar later en zij zijn nog niet kenbaar gemaakt. Hebben die werklieden, het recht niet te weten aan welk loon zij werken.

Ik heb de loonen opgenomen van Januari 1929 tot einde April dus omtrent 4 maanden. Zij zijn: 1) goede stielman 0.15 fr. per uur; 2) polisseur, stielman, ongeveer 7 maanden in het gevang en terzelfdertijd goede halve bankgast 0.17 1/2 fr.; 3) timmerman gelast met den onderhoud van het gevang 1 jaar daar 0.17 1/2 fr.; 4) ongeveer 3 jaar daar en nog geen halvegast, doende meest manuever werk 0.32 1/2 fr.; 5) Meubelbureaumaker omtrent 25 jaar oud 0.15 fr.; 6) 40 jaar schrijnwerker 0.15 fr.; 7) halfschrijnwerker 0.15 fr.; 8) schrijnwerker 0.15 fr.; 9) halvegast 0.15 fr.; 10) trapmaker 2 1/2 jaar daar 0.45 fr.; 11) goed schrijnwerker omtrent 1 jaar daar 0.17 1/2 fr.

Een gevangen arbeider wint nu in 29 een 28° van wat een vrij schrijnwerker verdient. Het voedsel in de kantien is zoo duur als in de privaat alles is omtrent 4 maal duurder geworden dan in 21 en in de gevangenen verdient men 1 centiem minder. 200 werkuren in de maand aan 0.24 fr. maakt 48 fr. Voor de helft mag hij in de kantien koopen 1 pakje tabak van 50 gr. p. week aan 1 f. maakt op een maand 4.30 fr. 1 brief per week 0.65 fr. per maand 2.80 fr. 1 boekje cigarettenspapier 0.20 fr. op een maand en 1 fr. voor onvoorziene uitgaven is zamen 8 fr. 24 — 8 = 16 fr. 16 fr. : 30 dagen = 0.53 daar het brood in de kantien 0.55 fr. de 250 gr. kost (wat de gevangene in 1921-1922-1923 voor niets kreeg) is er geene enkele schrijnwerker door den band gerekend, bekwaam met zijn 8 uren arbeider een eelendig stuk droog brood te koopen.

Boekennieuws

TIJDSCHRIFTEN

Nummer 88 van «La Révolution Proletarienne» bevat enkele beschouwingen van P. Monate, over het leven van de twee Fransche Confédérations générales du Travail, die beide dezer laatste dagen, kongres hielden. — Robert Louzon behandelt de belangentegenstelling tusschen de Engelsche nijverheidsbourgeoisie eenerzijds en de landlords en houders van schuldbrieven anderzijds, en dit in verband met de levensstandaard van de arbeidersklasse. Zoo de nijverheidsbourgeoisie er niet in slaagt een deel der oorlogslasten af te wentelen op de rug der obligatiehouders, blijft haar slechts een uitweg om den konkurrentiestrijd vol te houden: de loonen der arbeiders tot een ongemeen laag peil te blijven drukken. Louzon stelt zich de vraag of de Labourregeering, die in deze belangengeschil de rol van scheidsrechter kan spelen, de eerste dan wel de laatste uitweg zal kiezen.

Steun in het
volgende blad

INTERNATIONALE KRONIEK

De X^e verjaring van de Statenbond
Mac Donald op reis

De konferencie van Den Haag in achter den rug. Onder de tonen van « **Danken we nu allen onzen God** », hebben de heeren Snowden, Briand en tutti quanti de laatste zitting ervan verlaten. De koffers zijn gepakte geworden van de duizend, ministers, sekretarissen, dactylos, persmannen enz. die voor de konferencie van Den Haag noodig waren. En een deel ervan zijn naar Genève gereisd waar de 10e verjaring van den Statenbond een aanvang heeft genomen.

Reeds zijn de groote redevoeringen uitgesproken. Ramsay Mac Donald, Briand, Stresemann, hebben er wederom van hun oprechte vredelievendheid getuige afgelegd. En dit dan nog wel in termen die uiting gaven aan het zuiverste idealisme. Sprak Ramsay er niet over een bijbelschen tekst? En had Briand het niet over diegenen die de jeugd in haat opvoeden? Gewis als het aan hun gebabbel lag zou het hier of aarde reeds een paradijs moeten zijn. Maar het is nu eenmaal niet zoo, en als men de honing-zoete en geslepen redevoeringen nader doorleest, bemerkt men dat, ondanks de wederzijdsche felicitaties na de spreekbeurten de meeningen absoluut niet zoo dicht bijeen staan als men het wel wil doen gelooven. En — we mogen dan nog vooral niet uit het oog verliezen dat al het gepraat in 't openbaar slechts dient voor de galerij —, om de arbeiders wijs te maken alsof men daar te Genève werkelijk voor een waarachtigen vrede aan 't werken is.

In de redevoeringen van Mac Donald en Briand vindt men dezelfde meenningsverschillen over de wijze van « ontwapenen » als voorheen en blijft voor den laatste het woordje « veiligheid » opgeld doen. En wat zal het zijn over het fameuze plan van Briand — de Ver. Staten van Europa? Ja, we weten het, heel de sociaal-demokratische pers looft den heer Briand om zijn pacifisme en zijn mooie voorstellen — en vergeet er de arbeiders aan te herinneren wie die Briand is geweest en wat hij nog is. Ze helpt hem mede het geloof te verspreiden onder de arbeiders in de heilzaamheid van zijn ontwerp, maar onze taak is het juist dit te beletten. Onbetwist wordt de grondslag van het plan gevormd door het verlangen zich te kunnen verzetten tegen het Amerikaansch imperialisme. Het Europeesch kapitalisme wil zijn bedreigde posities gaan verdedigen. Maar wij arbeiders hebben daar geen hand voor uit te steken, omdat voor ons de Ver. Staten eerst zullen verwezenlijkt worden na de omverwerping van het kapitalistisch stelsel.

Intusschen heeft de groote rede van Mac Donald niet veel nieuws gebracht ofschoon ze nochtans met genoeg tam-tam was aangekondigd. Opgemerkt werd dat de toon geheel anders was dan die van Snowden, maar moet men hierin een tegenstelling zoeken? Het dunkt ons van niet. Indien het waar is dat Engeland teruggekeerd is tot zijn oude politiek van het « splendid isolation », dan houdt het er evenzeer aan de kontinentale Staten niet van zich af te stooten omdat het deze nog wel eens in de naaste toekomst kan noodig hebben.

* * *

Het is dus wel zeker dat Mac Donald het samen met zijn dochter zal aftrappen naar Washington, om er Mijnheer Hoover te ontmoeten en met hem een vlootvereenkomst af te sluiten die dan de weg zal openen voor een nieuwe vlootkonferencie der « vijf ». Naar het schijnt zouden de langdurige onderhandelingen tusschen Dawes en Mac Donald

er dan toch toe geleid hebben om tot een akkoord te geraken op basis der tonnage pariteit. Er bleven nog enkele kleine punten ter bespreking over.

Zullen de sociaal-pacifisten die vertrouwen stellen in Mac Donald en tutti quanti dan toch gelijk krijgen?

Neen, daar komt geen zier van in 't huis. We zullen eerst den inhoud van de overeenkomst afwachten, die alvast geen Vlootvermindering zal brengen, maar die ons toch wel nader zal inlichten over de politieke strekking van dit akkoord, en al dan niet de vrees van Frankrijk, Italië en Japan zal bevestigen over een Anglo-Saksisch eenheidsfront. Wij gelooven niet dat het mogelijk zal zijn of blijvende wijze de wereld in twee invloedssferen — één voor de V. S. en één voor Britanje — te verdeelen. Zooals de « Temps » het o.i. terecht opmerkte: « De Amerikanen binden zich voor wat de toekomst betreft aan geen enkele mogelijkheid, en zij vatten de politieke samenwerking in het werelddomein slechts op in den vorm eener volledige onderworpenheid aan den wil der Ver. Staten ».

Eerder dan het hem misschien lief is zal Mac Donald hieraan herinnerd worden.

Intusschen leeren de zeer wantrouwige mededeelingen der Fransche en Italiaanische pers ons dat voor wat de Vlootkonferencie aangaat het lang niet van een leien dakje zal loopen, terwijl Japan zelfs heeft laten hooren dat het Anglo-Saksisch akkoord voor hem de noodzakelijkheid opdringt de vloot te versterken.

Mac Donalds speelreis naar Washington zal geen ontwapening brengen.

Het 61^e Kongres der engelsche vakvereeniging

Het 61e Kongres der Engelsche vakvereeniging heeft te Belfast plaats gehad. 600 afgevaardigden woonden het bij, vertegenwoordigend 3.600.000 leden.

In 1920 bedroeg dit getal 6 miljoen. Zoodat er dus een verschrikkelijke achteruitgang is. Bij de mijnwerkers alleen reeds zijn er meer dan 1.200.000 niet meer aangesloten bij het vakvereenigingskongres. Het kongres heeft gansch in het teeken gestaan van de samenwerking met de bezittende klasse. Ben Tillett behandelde in zijn openingsrede b. v. naast de kwestie van den industrielen vrede, de organisatie van het Britsche rijk in een soort economische eenheid, overeenstemmend met die van de Vereenigde Staten. Men ziet hieruit hoezeer de heeren na hun linksche stuipjes, naar rechts zijn afgezakt. Maar het toont eveneens aan, hoezeer de Engelsche arbeidersklasse nog bekneld zit in den greep van het reformisme.

Van een oppositie is er weinig of niets te bemerken geweest. Dagorden strekkende tot het verwerpen van de besprekingen met Mond over den industrielen vrede werden verworpen met groote meerderheid, en de minderheidsbeweging kon zich zoo ongeveer heelemaal niet doen gelden, ondanks de bluff, welke door de kommunistische pers over dezer aktiviteit verteld wordt. Het kan ons niet verwonderen dat de sociaal democratie steeds meer openlijker een imperialistische politiek voert als men doorheen het 61e kongres ziet hoezeer de arbeiders nog genoegen nemen en vertrouwen in hun « leiders » die zich tot taak hebben gesteld het Britsche kapitalisme sterker te maken dan het ooit geweest is.

Leest en verspreidt De Kommunist

Het Kongres van de C. G. T. U.

Het Kongres der Confédération Générale du Travail Unitaire is gedaan. En de Stalinisten hebben er de meerderheid behaald. Maar hoe? En is die meerderheid als een overwinning te beschouwen? Wij mogen het betwijfelen, want het heeft er alles van weg dat de reeds krachtig geworden minderheid aan invloed zal winnen, naarmate het duidelijker zal blijken dat de politiek van het stupido-kommunisme, zooals Monatte het noemt, fiasko lijdt. Het ligt in ons voornemen een bondige samenvatting van het kongres te geven, maar we willen er mee wachten tot we onze inlichtingen kunnen putten uit ernstiger bronnen dan die van l'« Humanité ». Inderdaad had de minderheid volkomen gelijk regelmatig te protesteeren tegen zulk een verslaggeving als die van het « eenigste revolutionnaire blad ». De tusschenkomsten der Oppositie werden zoo schandalig weergegeven dat men er niet het minste verband in vindt. Maar dit zal niet verhinderen dat het verzet tegen de diktatuur van de K. P. over de vakbeweging aangroeit en zich op het kongres deed gelden met 214 stemmen tegen 1.512. Natuurlijk mogen we bij dit alles niet uit het oog verliezen dat ook bij de minderheid nog veel problemen gesteld blijven, terwijl de strekkingen van het anarcho-syndicalisme ook niet opzich zullen laten wachten. Maar het voornaamste is dat de gezonde reaktie tegen het Stalinisme, die dan vooral tot uitdrukking komt in de Ligue Syndicaliste zich heeft laten gelden, die tegen de politieke knoerijen der Semard en Monmousseau ijvert voor de waarachtige eenheid der Fransche arbeidersklasse.

De omkoopbaarheid der groote pers

Terecht merkte Monatte in n° 85 van de « Revolution Proletarienne » op, hoe moeilijk het is aan de hand der dagbladen op objektieve wijze de politieke gebeurtenissen te volgen. En hij wees in dit verband op een brief die door de « Action Française » gepubliceerd was met betrekking tot de buitenlandsche politiek van de « Temps ». Het schrijven, door een Servische uitwijking aan een dagblad te Rome toegezonden, licht een tikje « waardigheid » van de deftige « Temps » op en vertelt hoe de « Temps » haar buitenland-politiek orienteerde al naar gelang er door de geïnteresseerde regeeringen een GROOT BUDGET : 1,200,000 fr.; KLEIN BUDGET : 600,000 fr.; of ZEER KLEIN BUDGET : 250,000 fr., aan besteed wordt.

De brief van M. SELAKOVITCH is te lang om voor onze « Kommunist » vertaald te worden, maar het weze hier genoeg vast te stellen hoe door deze gewezen Temps-redacteur bewezen wordt dat de officieuze « Temps » zich aan het hoofd bevindt der verkochte pers.

En het is ongetwijfeld niet zonder reden dat Monatte mocht opmerken hoe héél de Fransche pers dien brief heeft doodgezwegen, de « l'Humanité » inclus.

« Niets te verwonderen over de l'Humanité; de » Russische regeering heeft natuurlijk een budget » toegestaan aan de diplomaten van den Temps.

» Een groot budget van 1,200,000 frank, een » klein van 600,000 of een zeer klein van 250,000 » frank? Ongetwijfeld een groot. En de l'Humanité » is wel verplicht te zwijgen. Maar al de andere » bladen, Populaire en Peuple inbegrepen, hebben » gedaan of ze niets wisten. Waarom? vraag het » hen. »

Nog het Russisch Chineesch konflikt

Wat Trotsky er van zegt

Wij hebben breedvoerig in een vorig nummer de verschillende meeningen behandeld die omtrent deze kwestie in oppositionele kommunistische middens zijn opgerezen, tevens bepaalden we onze eigen houding. Wij maakten ook gewag van een artikel van Trotsky. Ten titel van inlichting laten we hieronder de bijzonderste deelen van bedoeld schrijven volgen.

Aan een Amerikaansche persagentschap die hem over het gebeuren in Mandsjoerije naar zijn meening vroeg, legde Trotsky volgende verklaringen af :

Het spoorwegregiem van Oost-China bestaat reeds verscheidene jaren. De arbeidersverenigingen welke door de Chineesche Overheid aangevallen worden, bestaan ook al langer dan sedert gisteren. Het huidige regiem voor Oost-China werd, een laatste maal, nauwkeurig uitgewerkt door een bijzondere kommissie, welke onder mijn leiding haar werk voerde. De besluitselen dezer kommissie werden in April 1926 bekrachtigd en leverden volledige waarborg voor de Chineesche belangen.

De houding der huidige Chineesche regeering laat zich uitleggen, door het feit dat zij zich versterkt heeft door de nederlaag welke de arbeiders en boeren opliepen.

Ik zal over de oorzaken welke deze nederlaag geschapen hebben, niet verder uitweiden. Daarover verschaft ik reeds voldoende uitleg in mijn laatst verschenen werken. Zoals altijd, voelt een regeering, welke haar bestaan aan de nederlaag der revolutie te danken heeft, zich zwak in verhouding met de krachten tegen dewelke de Revolutie was gericht, d. i. vooral tegen het Britsch en Japaneesch Imperialisme.

Daarom was de Chineesche regeering verplicht, om wille van haar gezag hoog te houden, zich aan avontuurstreken tegenover een naburig revolutionair land, te wagen.

Moet deze uitdaging, welke uit de nederlaag der Chineesche revolutie voortspruit tot een oorlog leiden? Ik geloof het niet. Waarom? Omdat de Sovjet-regeering geen oorlog wil en omdat de Chineesche regeering niet in staat is om hem te voeren.

Dank zij de revolutionaire opwekking bij de massa, kon het leger van Tjang-Kai-Tjek, van 1925 tot 1927, overwinningen behalen.

Toen het leger zich tegen de massa keerde werd het van zijn bijzonderste bron van levenskracht beroofd. Als zuivere militaire organisatie is het leger van Tjang-Kai-Tjek, zwak. Tjang-Kai-Tjek weet dat de Sovjet Regeering die zwakte kent. Men kan ook niet aannemen dat Tjang-Kai-Tjek niet in staat is den oorlog te voeren tegen het Roode Leger, zonder de hulp der andere mogelijkheden. In duidelijker woorden, Tjang kan maar alleen in oorlog gaan ingeval zijn leger slechts als hulptroepen bij het leger van een andere mogendheid zou gevoegd worden.

Ik geloof niet dat er van zulke overeenkomst nu kan sprake zijn, vermits, zoals ik daar kom te zeggen, de Sovjet Regeering het geschil langs vreedzamen weg wil oplossen.

Ik hoef er niet aan toe te voegen dat in geval een oorlog aan de Sovjet-Staat moest worden opgelegd, de oppositie de Oktober Revolutie zou verdedigen.

Na zijn afkeuring uitgesproken te hebben over de kommunisten die denken dat de Oost-Chineesche spoorweg aan China terug dient gegeven te worden gaat Trotsky voort :

...Zoo de Revolutie in China zegevierde, dan zou de kwestie van den Oost-Chineeschen spoorweg geen moeilijkheden meebrengen.

Het spreekt van zelf dat de spoorweg in de handen van het Chineesche zegevierende volk zou overgaan. Maar is het de waarheid niet, dat het Chineesche revolutionaire volk, overwonnen werd door de hoge sfeeren

der Chineesche burgerij die door een vreemd imperialisme gesteund werd. In die voorwaarden de spoorweg terug in de handen van Tjang-Kai-Tjek geven, zou de bonapartistische Kontra Revolutie helpen tegen het Chineesche volk. Dat volstaat om de kwestie op te lossen.

Maar er is een andere beschouwing waarvan het belang niet minder groot is.

Noch door eigen finantieele kracht, noch door de wapens, en vooral noch door zijn eigen politieke macht is Tjang-Kai-Tjek bekwaam om de spoorweg in handen te nemen, en nog minder om hem in handen te houden. Het is niet bij toeval dat hij de onafhankelijkheid van Mandsjoerije dult, dat onder Japan's protektoraat staat. De spoorweg zou in de handen van Tjang slechts een waarborg kunnen zijn, voor het opsluiten van een leaning in het buitenland.

De spoorweg zou in handen der imperialisten overgaan en zou hun bijzonderste politieke en ekonomische lijn in Azië worden tegen de Chineesche Revolutie en tegen de Sovjet-Republiek. Dat de imperialisten zelfs het wachtwoord van zelfbeschikkingsrecht der kleine volkeren voor hun kraam durven gebruiken, dat weten we. Maar de ik geloof niet dat de Marxisten voor taak hebben hen in die richting te steunen.

Gansch de blanke uitwijking stelt het vraagstuk van den Oost-Chineeschen spoorweg, niet, op het nationaal en geografisch standpunt, maar wel op het klassenterrein. Ondanks onderlinge uiteenlopende zienswijzen, gaan de bijzonderste politieke stroomingen akkoord om den Oost-Chineeschen spoorweg te internationaliseeren, d. i. hem terug in handen van het wereld-imperialisme geven, wat het meeste voordeel voor het toekomstig Rusland in het vooruitzicht stelt. Dit wil zeggen : het verburgerde Rusland. Met evenveel recht mag men zeggen, dat het behoud van den spoorweg door de Sovjet-macht, oneindig meer voordeel oplevert voor de toekomstige onafhankelijkheid van China dan de teruggave aan een van zijn huidige pretendentes.

UIT HET LAND

GENT

WAT GEBEURT ER IN « DE PAND »?

Wie zou er in Gent de Pand niet kennen? Bijna niemand. Vóór de oorlog was de Pand; het « home » van jonge dochters op leeftijd, brave kromgewerkte oudjes, en artiesten, met en zonder talent.

Dat oude monniken-klooster, — het werd op het einde der XIIIe eeuw gebouwd — is ongetwijfeld een oord waar het niet aan inspireerende atmosfeer ontbreekt, maar dezen laatsten tijd gaat het er wat al te bar toe.

De na-oorlog wooncrisis bracht er 150 huisgezinnen samen. De eigenaar, die onder ons gezegd er ieder jaar een fabelachtig bedrag opstrijkt, vertikt het, er maar één emmer witkalk aan de muren te vrijven. w. c. 's drinkbaar en ander water zijn er haast niet te vinden.

Bij regenweer kan men er in zijn kamerdrijven. Kortom, het is er een akelige boel. Het spreekt van zelf dat er zich dan ook, soms zeer eigenaardige ziekte gevallen voor doen.

Het schijnt dat dit over enkele dagen weer het geval is geweest.

Er zijn sterfgevallen geweest in De Pand. Bewoners van De Pand, waarschuwden de Gezondheidskommissie. Die heeren maakten zich boos. Waarom toch. Zij weten nochtans dat het er in De Pand niet zoo lekker uitziet, dus?

Voorloopig zullen we over den aard der sterfgevallen niet uitweiden. We wachten den uitslag van het onderzoek af, maar voor ons is de zaak niet in den doofpot. De Heeren Hygienisten die van de stad en ook de andere laten het hun gezegd wezen.

Er is voor de schepen der « Woonpolitiek » te Gent wat te doen in De Pand. Of ben-je nog niet eens in De Pand op visite geweest, menheer Cnudde?

Aan de Antwerpsche haven

ROND EEN JUBILEUM

Binnen enkele dagen jubileert de Bond van Transportarbeiders.

Het schijnt dat deze gebeurtenis (althans volgens de « Volksgazet » van 23 dezer) de spreekbuis onzer uitbuiters, « Le Matin », met wrevel en ontevredenheid vervult en dat hij deze gelegenheid te baat neemt om te smoeien op ons, dokwerkers, en op onzen vakbond. Dat noemen de heeren van de « Volksgazet » een treurige mentaliteit, net alsof we van onze parasieten en hun trawanten iets anders mochten verhoppen.

In de beginperiode onzer organisatie hebben voor schitterende kampen om lotsverbetering geleverd, maar naarmate de vakbondbureaucratie zich vormde en haar persoonlijk belang is gaan stellen boven dat der leden, hebben onze havenbarons het stilaan meer en meer op ons genomen en hebben wij ons nu kontent te stellen met wat die heeren ons goedschiks toesmijten.

De « Volksgazet » — wiens mentaliteit al niet beter is dan die der havenwoekeraartribune — is er dan ook spoedig bij in antwoord op de kantteekeningen van « Le Matin » de bloedzuigers te herinneren aan de ettelijke goede diensten die Piet Somers en Chr. Malhman hen bewezen hebben en als doorslaggevend argument voert zij schamteloos aan — hetgeen een rechtstreeksche klap in 't gelaat van de dokkers beduidt — dat : geen enkele haven zou weinig arbeidskonflikten kent als Antwerpen (aan de laagste loonen werkende); dat : geen enkele havenarbeider zoo hoog aangeschreven staat als de Antwerpsche (voor wat de doodwroeterij betreft) en dat dit alles enkel en alléén toe te schrijven is aan de weldadige aktie (in 't belang dus van God kapitaal) van den socialistischen vakbond. We denken dat verder commentaar voor onze makkers hier overbodig is.

Maar wat we aan elken ernstigen bondsman vragen, is dat hij deze bekentenissen vanwege zijn vetgemeste (mis)leiders indachtig zou wezen en dat hij in de komende dagen zal ijveren om in de oogen zijner buitenlandsche beroepsgenooten niet meer als loondrukker door te gaan. Alles moet er op gericht zijn om door rechtstreeksche aktie eene meer menselijke behandeling te veroveren.

In dit teeken moeten de toekomstige verjaringfeesten staan.

STEUNLIJST

Niel. — Niet de hoeveelheid, maar het gehalte telt, 7 fr.

Om de revolutionaire daadbereidheid bij de massa weer op te wekken, moeten niet deze die uit de sociale verwording zelve, buiten onze wil om, groeien) daartoe aanwezig zijn, maar moet ook het proletariaat geestelijk en politiek geharnast zijn, om weerstand te bieden aan alle machten die alleen de objektieve voorwaarden (d. w. z. het van zijn historische rol trachten af te houden.

De Oppositionele Kommunisten trachten dit juist te doen.

Steunt heit, verspreidt hun geschriften.